

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 05579

IDISH FAR ONFANGER

Baruch Ostrovsky

Permanent preservation of this book was made possible

by Jacob & Rosamunde Meisel

in memory of

Marcus Meisel

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER

AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ש. הורוויץ
(זאלקעס)

ב. אסטראָווסקי

א י ר י ש פאר אַנפאַנגער

אילוסטרירט פון

י ת ו ד א ג א מ ב א ר ג

ארויסגעגעבן פון פארלאג:

פ א ל ק - ש ו ל

הויפט פארקויף

מ א ק ס . נ . מ י י ז ע ל

424 גרענר סטריט

פינפטע אויסגעבעסערטע אויפלאגע, יאנואר, 1930.

Copyright by
B. Ostrowsky & S. Hurwitz
1930

מ

ז

ח

כ

ז

ז

ז

ז

ז

ז

מ

מ

מ

מ

מ

מ

מזמז

מז

מז

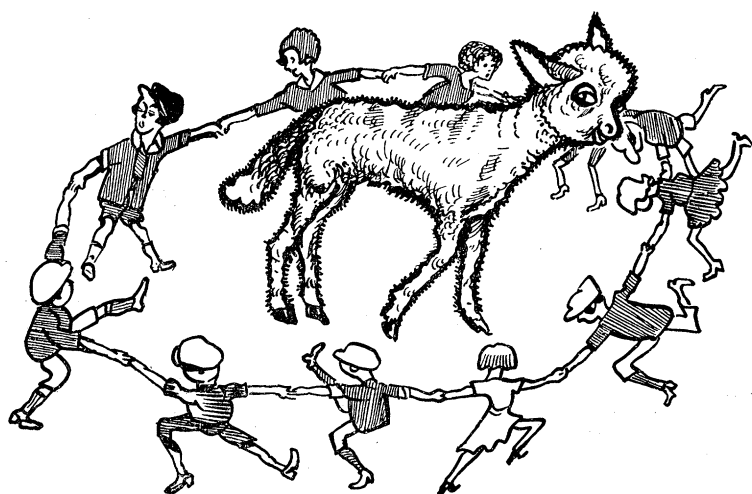
מז

כ .כ .כ .כ .כ .כ

ח .ח .ח .ח .ח .ח

כח .כח .כח .כח .כח

כחכח

ע

ע

ל

ל

לעמעלע מע.
אלע: מאמע. עמא.
מאלע. לעמעלע. אלע.
מע. מע. מע. מע.

אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן.

אָבאָן:

אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן.

אָבאָן אָבאָן

אָבאָן אָבאָן

אָבאָן אָבאָן

אָבאָן אָבאָן

אָבאָן אָבאָן

אָבאָן אָבאָן

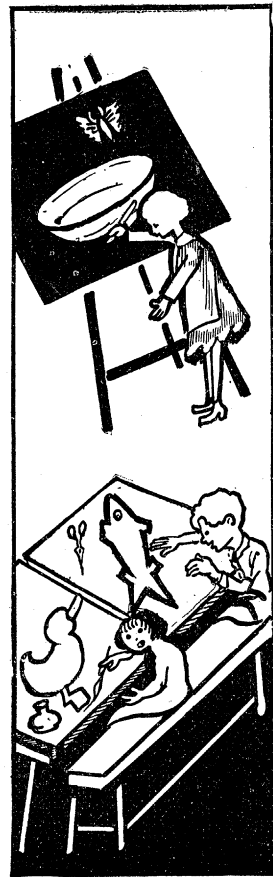
אָבאָן, אָבאָן, אָבאָן.

אָבאָן:

אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן.

אָבאָן:

אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן. אָבאָן.

ר ר פ פ

שער, שער, שערעלע.

אי פאר עמעלע.

אי פאר ארעלע.

אי פאר מאשעלע.

אי פאר לעמעלע.

אָאָ אַראַאַ, אַ אַפּאַ, אַאָ אַ

פּאָר, פּאָר, פּאָר.

פּאָר, פּאָר, פּאָר.

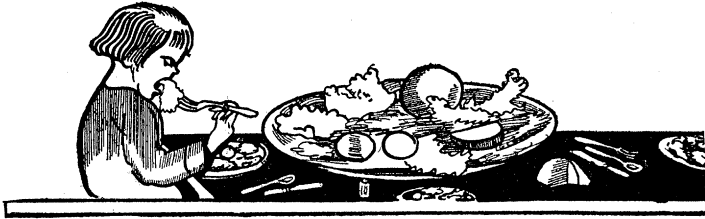

אלא:

רא. רא. רא. רא.

אלא:

לא. לא. לא. לא.

ס   ט
סעמעלע עסט. עטעלע עסט
טאטע עסט סאלאט.
א טעלער סאלאט!
סעמעלעס טעלערל פאלט.
א. מאמע, טעלערל פאלט!
שא, סעמעלע, עס.

אָטאַמאַט, אַטאַמאַט

אַטאַמאַט, אַטאַמאַט

אַטאַמאַט:

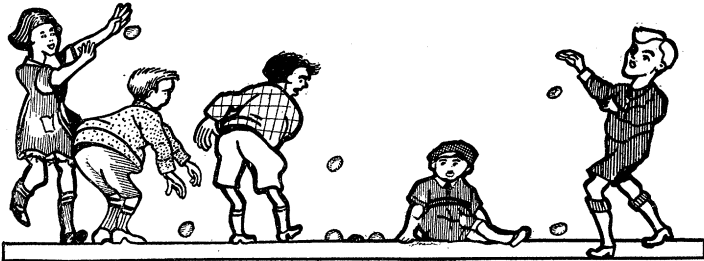
אַטאַמאַט-אַטאַמאַט. אַטאַמאַט-אַטאַמאַט

אַטאַמאַט:

אַטאַמאַט. אַטאַמאַט. אַטאַמאַט

אַטאַמאַט, אַטאַמאַט, אַטאַמאַט

אַטאַמאַט. אַטאַמאַט

י י

נ נ

א ניסעלע.
נא א ניסעלע, סעמעלע.

ניט פארליר, סעמעלע,
ניט פארליר!
נים פאר מיר, נים פאר מיר
געלער פיר, שיסר פיר.

איט א פיסעלע א טריט
איט א פיר א פיר
ניסעלע פארט, ניסעלע פליט.

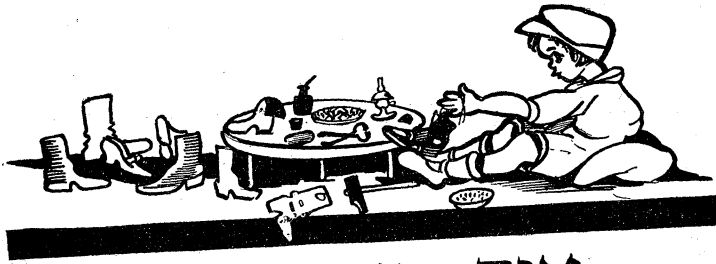
אֵי. אֵי. אֵי. אֵי. אֵי. אֵי.
 אֵיטעלע פליט.
 אֵיטעלע פאלט. אֵי. אֵי. אֵי.
 -שאַ אֵיטעלע, שטיל.
 סעמעלע נעמט איר פאר
 אַ סעמעלע פירט איר.

ו
|
אין שאפע אן טאפער איט אאלענעס.
איטאפער נאט אאלענעס, נאט.
-ניטא, איטאפער, ריר ניט!
נא אן אפאפער, אפאפער אן אן.

א פאן.
אלע שילער מיטן לערער.
מיר מיט אלעמען:
מיט סעמעלען, מיט
איטעלען, מיט מירעלען,
מיט ארעלען.

איד מאך שיד.
איד פארדינט שיד.

סעמעלע לאנט מער ניט.
ער פארדינט איטעלעם
שיבעלאך. אט א לעכעלע
אין 1 שיבעלע. נאך א
לעכעלע. 1, 2, 3, פיר
לעכעלאך. נא. נא. נא.
איד פארדינט שיד.
איד מאך שיד.

סעמעלע שוסטער.

סעמעלע שוסטער רופט:

איטעלע, איטעלע, איכל

נעמען א מאָס. איכל מאַכן

שיד. נעמט ער אַ מאָס פון

איטעלעס פוס. נעמט אַ

מעסער, און אַל.

מאכט פאַר איטעלען שיד.

—סאַראַ שיד איד מאַך.

סאַראַ שיד.

נעמט איטעלע מעסט און

אַ שיכעלע.

—מאמע, סארא שיבעלאך
סעמעלע מאכט פאר מיר!

||c

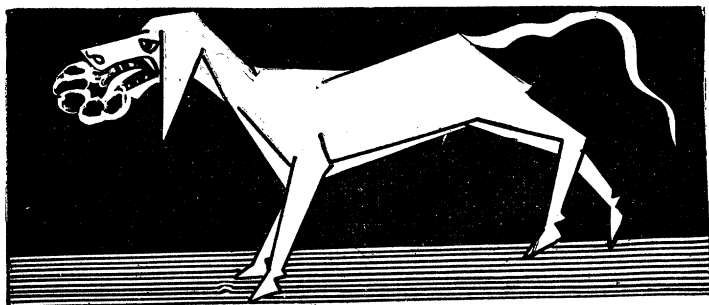
אז

סעמעלע און איטעלע.

סעמעלע טוט אָן איטעלען
און פירט איר אין שול.
ער פירט איר אלע מאָל
אין שול.

איטעלע פליט שנעל,
שנעל און פאלט.

לאכט סעמעלע און רופט:
—פלי ניט, איטעלע, פאל ניט.

ס

ס

האם, האם, הינטעלע.

סעם מארשירט אין שול.

האלט אין האנט מארט.

פליט אונטער א הונט, שוט

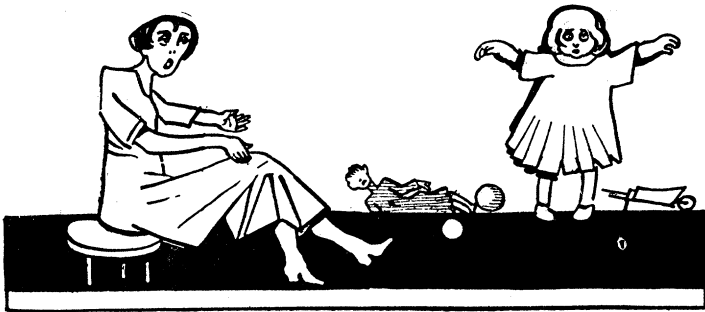
א רים סעמעלעס מארט

און... האם.

מאנט סעם:

אָהאַ, הונט! עסט סעמעלעם
טאַרט. לערן, הונט,
אַנשטאַט סעמעלען
אין שול.

איטעלע טוט אָן איר העל אַאָנטעלע.
איר היטעלע און אירע שיכעלאַק.
נעאט אין פּאַנט איר העלן שירם
אַט פּאַט הינטעלע.
-פּאַ-און, פּאַ-און אַאָכט הינטעלע.
נעם איק איט, איטעלע.
-נאַ, הינטעלע, נעם שירעא.
הינטעלע פּאַט איטעלעם שירעא. פּאַט
שנעל, שנעל.
איטעלע נאַק אים.

י
י
י
י

ג
ג

גיי, גיי, גיטעלע!

גיי, גיי, גיטעלע!
 שטעל א פיטעלע.
 מאך א טריטעלע.
 ניכער, ניכער
 אריין, אריין, גיטעלע.
 פאל ניט, גיטעלע!
 נאך אמאל, נאך אמאל.

שמיני ניט. גויי. גויי. גיכער, שנעלער!
איטעלע לערנט ניטעלען גויי.
סארא גוטע איטעלע.

פליט א פייגעלע.

א שיינער טאג, א פרייליכער טאג!
פייגעלע פליען ארום.

אט פליט א פייגעלע, אעל
פליגעלע. פליט אפער, פליט אפין.
פלי ניט, פייגעלע, רופט גיטעלע,
שט, שט. נא א גערשטעלע, עס.

פער ... פער ... פער ...

פייגעלע פאנעלט ניט. פייגעלע פליט
אט א פרייליכע ניגעלע.
סארא שיינער טאג.

סארא פרייליכער טאג!

זומט א פליג.

ז... ז... ז... זומט א פליג
 זום... זום... זום ארום און ארום.
 אט לאזט זי זיך אונטערן סופיט.
 זעט זי פון פענסטער א גרינעם גארטן.
 טוט זי זיך א לאז, א פאך מיט די
 פליגלאך.

און... טראך אין גלאז.
 נעמט זי אדומפליען אהין און
 אהער:

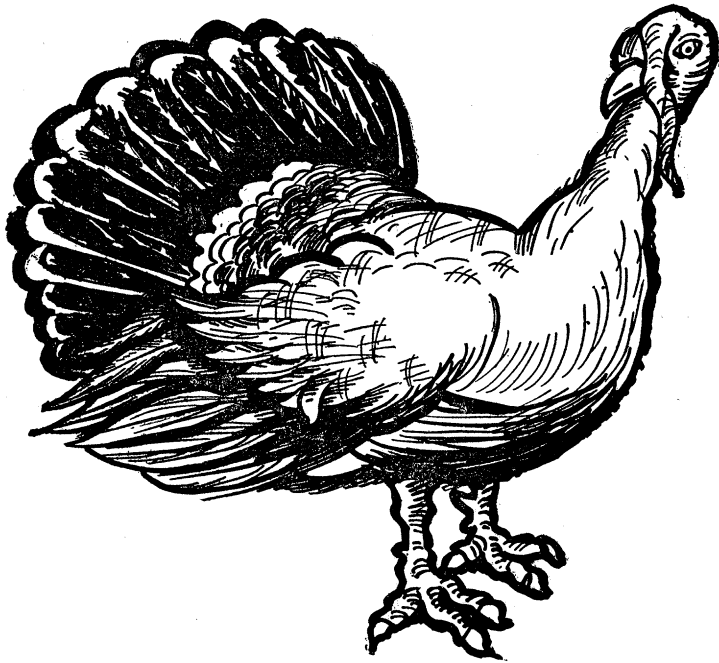
— זום... זום... זום... לאזט מיד,
 לאזט מיד פליען אין גארטן.
 זעט זי איטעלען.
 — לאז מיד אין גארטן, לאז מיד!
 און טוט זיך א שטעל איטעלען אפן
 נעזעלע.

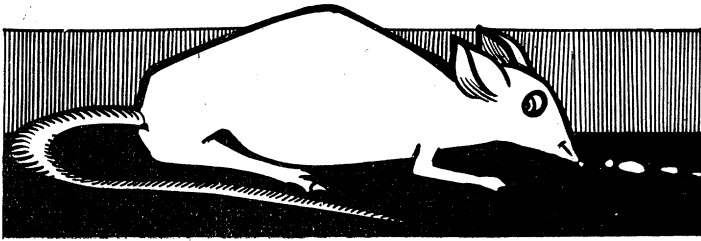
לאזט דורך, לאזט דורך!
דאס פארט סעמעלע מיט מאמעלען,
איטעלע מיט סערעלען, מענדעלע מיט
הירשעלען. אלע מיט די שריטעלאך
אין די הענט מיט פרייד און געזאנג
פליען זיי אהין און אהער. אין פראסט
און אין שניי פליען זיי.
דין ... דין ... דין ...

אינזעלע אינזעלע.
איק זיר א רענזעלע,
זו איר א פערנזעלע.
איק זיר א פינזעלע,
זו איר א לינזעלע.
האלפער...האלפער...האלפער...

”

”

א מיזעלע

איטעלע דערזעט א מיזעלע. שרייט זי :
— מאמע, מאמע, א מיזעלע איז דא!
— שריי ניט איטעלע, דאס מיזעלע
זוכט נאר עסן פאר זיך און פאר אירע
מיזעלאד. לייג זיך שלאפן.
רם... רם... רם... הערט זיך פון
אונטער דער שאפע.
איטעלע טוט זיך א דריי אין א זייט,
זעט זי דאס מיזעלע פליט אונטערן טיש.
— מאמע, שרייט איטעלע, א
מיזעלע.

ן

ק

ן

ק

א חוין מיט א קוימען.

חינט איז אזא שוינער, פריילאכער
טאג. סאפי מיט עטעלען, סעמעלע מיט
מירעלען, אלע זינגען דא, אלע פליען
ארום, זינגען, לאבן.

— קינדער, זאגט סעם, לאמיר מאכן
א חוין.

— גוט, ענטפערט סאפי, לאמיר טאקע
מאכן א חוין. א גרויס חוין מיט פענס-

טער, מיט טירן, מיט א הויכן קוימען:
לאזט זיך פלינג דער קליינער סעם,
נעמט אן א קעסטעלע פול מיט פיכטן
זאמד און א קעסטעלע מיט שטיינדלאך.
אלע נעמען זיי קנעטן, גלעטן מיט
די הענטלאך. א גלעט אהין, א גלעט
אהער. אט שטייט שוין פארטיק א גרויס,
שוין הוין מיט פענסטער און טירן, מיט
א הויכן קוימען.

דערנאך מאכן זיי א גרויס פייער.
דאס פייער פלאקערט, פון קוימען
נייט א רויך.

אנטקעגן אונזער פאנסטער שטייט
א הויז פון צריי שטאק. פון פאנסטער
זען זיך צי אאישען, צי רעזער

צרייען זיך, רושן. פון הויכן קואען
גיט אַ רויק.

אַפֿט קואען אַן פּורן אַנגע-
לאָפֿן אײַט קוילן, זאַצ און שטיינער.
זעקס אַ זייגער פאַרנאַכט
עפנט זיך און טויער. אענער,
פרויען לאָזן זיך אײַן אַהײַם.

א

ב

א ביבעלע פאר בערעלען.

די באַבע האָט געבראַכט בערעלען
א ביבעלע מיט בילדער.

בערעלע האָט דאָס ביבעלע געברעִ
טערט, באַטראַכט די בילדער.

דערנאך האט ער גענומען דעם
טאטנם בלייפעדער, גענומען מאָלן, נאָכ-
מאָכן דיזעלבע בילדער.

ער אַרבעט אזוי פליסיק אַ שטונדע
נאָך אַ שטונדע, ער פאַרשמורט אַלע
ביכער, אַלע העפטן.

בערעלע איז גליקלאַך. קיינער
שטערט אים ניט איז זיין אַרבעט.

פאַרענדיקט די אַרבעט געמט זיך
בערעלע פאַר דער שער. ער שנייט
ארום עטלאַכע בילדער מיטן שערעלע.
באַהאַלט זיי ביי זיך איז טישקעסטר.
דאָס איז פאַר עטעלען.

אַט אזוי אַרבעט בערעלע!

קוקארדן האן!

קוקארדן האן!

די בעטלער קומען אן...

דער און לאטעם,

דער און שמאטעם,

דער און מאנטעלאד פון זייד.

קוקארדן האן!

די בעטלער קומען אן...

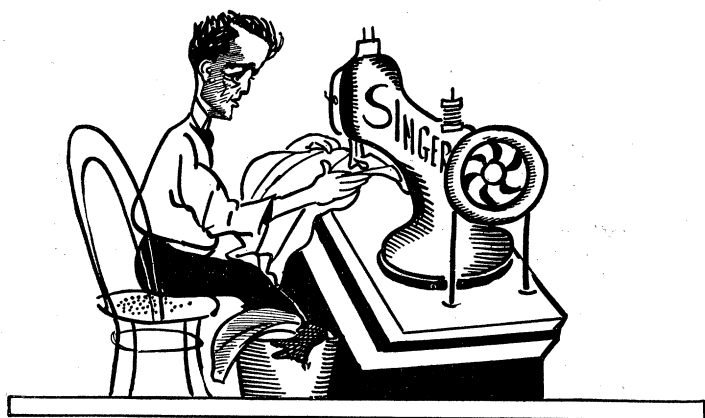
העני פער אייסטער.

פער קליינער העני האָט ליה טאָן
אַרבעט. שטענדיק איז ער פאַרנומען
ער קלייבט אָן אַ פּוּלע שטובּה אייט
הרעטלאַק, איט קעסטלאַק ער שאירט
שערט, זעגט.

אַט, האָט ער היינט זיך גענומען
אַבן' היינקלאַק פון הרעטלאַק.
ער אַבט שוין פאַס פריטע היינקל.
פלינק, געשיקט גייט זי אַרבעט.

אז ער פארשטעכט זיך
אַאָג אַ פינגער, טוט ער אַ האַנג,
אַ פריי איטן הענטל. פאַרטיק
פאַרענדיקט זי אַרבעט שרייט
ער:

-אַאָג, גיה עסן!

פערעלע.

פערעלעס פאפא ארבעט אין שאפ.
פארנאכט קומט ער אהיים א פארמא-
טערטער, א מידער.

פערעלע דערזעט אים און לויפט שנעל
אראפ פון די טרעפ. זי נעמט אים ארום
מיט אירע הענטלאך.

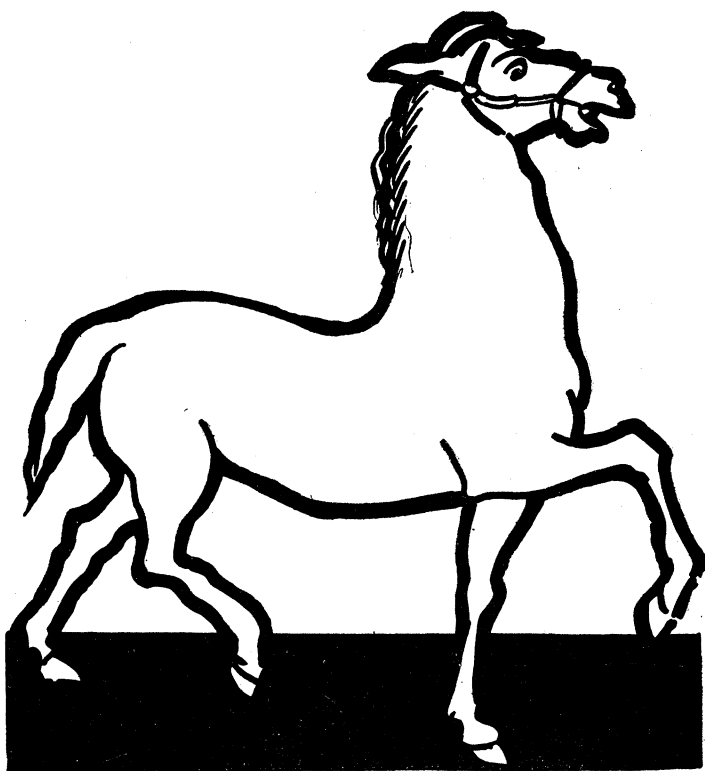
— פאפא, טייערער פא! נעקומען
אין שטוב נעמט זיך פערעלע פאר דער

ארבעט: דערלאנגט די טעלער, לעפל,
מעסער, גאפל, ברויט און פוטער. זי
העלפט איר מאמען.

— פאפא, זאגט פערעלע, מארגן איז
דאד זונטיק. מארגן גייען מיר אין פארק.
— זיכער, קינד מינס, ענטפערט
דער פאטער און גלעט איר בלאנד
קעפעלע.

פערעלע איז גליקלאך. מארגן מיטן
פא אין פארק!

הָאָפּ... הָאָפּ... הָאָפּ...
פּאַרצאָל שפּאַרנאָ אַלמאַפּ.
אײַהאַר הערע און אײַהאַר שטײַנער,
טאַר נײַט הערעק זײַר זײַ הײַנער.
פּאַרצאָל אין אַלמאַפּ.
הָאָפּ... הָאָפּ... הָאָפּ...

ף

פערעלע אף דער פארם.

פערעלע פארט מיט דער מאמען אף
דער פארם. ווי פארן אף דער פארם
מיט א שיף. די שיף קומט אן אף דער
פארם פארנאכט.

פערעלע לויפט אראפ פון שיף א
פריילאכע, א גליקלאכע.

— מאמע, רופט פערעלע, זע סארא
שויננקע הינדעלאד, זע סארא קליי-
נינקע, געלינקע.

זי באפט אַ הינדעלע, נלעט מיט די
הענטעלאד.

פערעלע דארף זיין אומעטום: אַף
דער לאַנקע, אַף די פעלדער, אין גארטן.
אַט רייסט זי בלימעלאד, אַט לויפט
זי אובערן הויף נאָכן האַן מיט די רויטע
שיינע פעדערן, אַט שפילט זי זיך מיטן
הינטל.

פערעלע איז פריילאד, פערעלע איז
גליקלאד!

פערעלע אַל זער פארט.

פערעלע פארט אַיט זער אַאָאָן אַל
זער פארט. זיי פאַרן אַל זער
פארט אַיט אַ שיל זיי שיל קואט אַן
אַל זער פארט פארנאַבט.
פערעלע. לויפט אַראָפּ פון שיל
אַ פריילאַב, אַ אַליקלאַב.
זיי לויפט אַרום איבערן הויף,
שפילט זיק אַיטן הינטעלע, אַיט זיי
קליינע הינזעלאַק.

א זויגליד.

שלאף, שלאף, שלאף.

דער טאטע וועט פארו אין דארף,
וועט ער ברענגען אן עפעלע,
וועט זיין געזונט דאס קעפעלע.

שלאף, שלאף, שלאף.

דער טאטע וועט פארו אין דארף,
וועט ער ברענגען א ניסעלע,
וועט זיין געזונט דאס פינסעלע.

שלאף, שלאף, שלאף.

דער טאטע וועט פארו אין דארף,
וועט ער ברענגען אן ענטעלע,
וועט זיין געזונט דאס הענטעלע.

דער וואלף.

אמאל האט א וואלף פארשלעפט א שעפעלע אין
וואלד און עס גענומען עסן. האט זיך אים געשמעלט
א בנין איז האלד. רופט ער אים :

— ווער עס וועט מיר ארויסנעמען דעם בנין פון
האלד. וועט באקומען פון מיר א גוטן לויף.

קומט דער שטארך, שטעקט אריין זיין לאנגן
שנאבל און שלעפט פון דארטן ארויס דעם בנין.

— נו, זאגט דער שטארך, גיב מיר שוין, וועל-
פעלע, מיין לוי.

רופט זיך אפ דער וואלף:

— גענוג, אז דו ביסט געווען אין מיין מויל און
ביסט פון דארטן ארויס א לעבעדיקער. דאס איז דיין
לוי.

||C||

זאז

וואו וואוינט מיזעלע-גריזעלע?

ליגט אין פעלד א פערדישער מאם.
לויפט מיזעלע-גריזעלע פארביי:

— שטיבעלע-טורעמל! ווער וואוינט אין דיר?
קיינער רופט זיך ניט אפ. איז מיזעלע-גריזעלע
געבליבן אין טורעמל וואוינען און א גומן טאג לעבן.

קומט העזל קליין-געזל:

— שטיבעלע-טורעמל! ווער וואוינט אין דיר?

— איך מיזעלע-גריזעלע. און ווער ביסטו?

— איך בין העזעלע קליין-געזעלע.

— קום וואוינען מיט מיר.

און זיי האבן אנגעהויבן לעבן אינאיינעם.

קומט אן פיקסל-מיקסל:

— שטיבעלע-טורעמל! ווער וואוינט אין דיר?

— איך בין מיזעלע-גריזעלע און העזעלע קליין-

געזעלע. און ווער ביסטו?

— איך בין פיקסל-מיקסל.

— קום וואוינען מיט אונז.

דערנאך איז בערע-בער געקומען. א ברום גע-

טאג:

— שטיבעלע-טורעמל! ווער וואוינט אין דיר?

מיזעלע-גריזעלע, העזעלע קליין-געזעלע און

פיקסל-מיקסל. און ווער ביסטו?

און איך בין בערע-בער.

און בערע-בער איז ארום אפן פערדישן קאפ און

האט זיי אלעמען דערדריקט

איי
איי

אוי
אוי

שטערן פארן.

געלעבט האט אמאל א קלונן מניד
דעלע. קנין טאטן האט זי ניט געהאט
און די מאמע ארע איז אויך גע-
שטארבן.

איז דעם מוידעלע געבליבן ברויז
און קריידעלע אויף איר לעיב און א
שאלעכע אויף איר קאפ. ניט מער.

אוינמאל האט דאס מוידעלע גע-
נומען א שטיקל ברויז אין האנט און
דאס שאלעכע אויף איר קאפ און אוועק
אין פעלד.

קומט אן אן אלטער מאן און זאגט:
— הונגעריק בין איך, טאכטער גיב
מיר עפעס אין מויל אריין.

גיט אים אפ דאס מוידעלע איר
שטיקל ברויז.

א ביסל שפעטער טרעפט זי אין
פעלד א מוידעלע. בעט זיך בני איר
דאס מוידעלע:

— טייערינקע, קאלט איז מיר, העלף מיר, העלף.
נעמט דאס מוידעלע און גיט איר אפ איר שא-
לעכל.

זעען עס די שטערן אין הימל און זאגן:
— לאמיר אראפנידערן אויף דער ערד, זיך שפילן
מיטן מוידעלע.

און די שטערן האבן גענומען פאלן, פאלן אויף
דער ערד, נעבן מוידעלע.

זעט דאס מוידעלע, אז דאס פערד איז פול מיט
פינקלדיקע איידלשטיינער און פערל.

די מומע זעלדע.

הענט אויף מינע אינגעלאך

א שטימע הינטער מיר:

— זאג, ווער איז דאס, מאמעלע,

וואס שטייט דא הינטער דיר?

— איך ווייס גיט, מומע זעלדע!

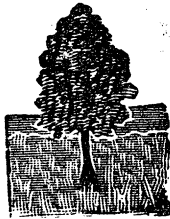
דו האסט דאך מיר פארבלענדט.

ווי קען איך וויסן, אז

דו נעמסט גיט אפער די הענט.

צײַפ, צאָפ, עמערל.

צײַפ, צאָפ, עמערל
 קום צו מיר אין קעמערל.
 איך וועל דיר עפעס ווייזן —
 שיסעלאך פון אייזן
 מילך אין די קריגעלאך —
 קינדער אין די וויגעלאך
 שרײַען ווי די ציגעלאך : מע, מע, מע.

צום פּרילינג.

פּרילינג גוטער, פּרילינג ליבער,
 קום צוריק צו אונז אריבער,
 קום און געם דעם שניי אוועק,
 און צום ווינטער מאך אן עק.
 קום שוין, פּרילינג, צו שפּאַצירן
 אין די פּוּנגלען ברענג צופירן.
 קום און ציר מיין גארטן אים
 מיט אַ מאָן און מיט אַ רויז.

אינגעלע-צייגעלע.

לאַאָאָאָ איז געוואָרן אַ האָבאָע אַיט אַ זייַן
קײַן קײַנעם רײַבן זײַנט געײַט. איז
זײַ געוואָרן זײַער אױסצײַק
אױנגעײַט אױן אַ זאָער טאָג זײַט
זײַק זײַ האָבאָע אױפן אַנעק אױן שטײַק
אַ זאָק. זעט זײַ ווי עײַנער קײַט
אַרױס פױן אַרײַז אױן אַרײַפּעט זײַק
זײַ אױר אױפן, שױס
זײַ טױט אַ קוק ערשט סײַ אַ
אױנגעײַט, אַ שײַן אױנגעײַט, אַבאָער קײַן,
ווי אַ קײַן פײַנערק זײַ אַרױס.
האַט זײַ האָבאָע שפּעטער געהאַבט
זאָס קײַן אױנגעײַט זאָס זײַן. אױן זײַ
האַבן אױס אַ נאָאָן אַבאָער:
„אױנגעײַט-צײַגעלע“

פאָרמט „אינגאָלד-צײַטלע“ אַראָמײַן
אויפן טיש צווישן די טעלער. פאָרמט עסן
פון אַ נוס, און טרעקען אַסאך פון אַ
פּעגער האַט און די האַלד איט פּעט
זײַן האַלד אים אַהאַפּעוועט און
האַלד זיק איט אים זײַער און זײַער
אַפּרײַט.

פיר צייטן פון יאר.

ווען עס פאלט אַ שניי
אין דרויסן —
זילבער-פעדערלאך,
פוכקע, ווייס —
ווייסן דעמאלט קליינע
קינדעך,
אז דער ווינטער איז אייף
דער וועלט.

ווען די בויער
נעמען בליען,
פעלדער גרינען
פונגל זינגען —
ווייסן דעמאלט קלוינע
קינדער,
אז דער פרילינג איז אויף
דער וועלט.

ווען די זון נעמט בריען.

ווען די זון נעמט בראָטן.

קינדער פארן אויפן

לאנד —

ווייסן דעמאלט קליינע

קינדער.

אז דער זומער איז אויף

דער וועלט.

ס'איז=עס איז. אינ'ם=אין דעם

פיר מאָל

ס'איז געווען ווינטער. מאָטעלע האָט זיך גע-
שלימלט אויף זיין שליטעלע, געלאָפן איבערן אייז.
ער איז געקומען אַרױם אַ רױטער, אַ פּרױלאַכער און
געזאַגט צום טאַטן:

— טאַטע, סאַראַ לעבן עס איז ווינטער! איך
וואָלט וועלן ס'זאַל זיין אלעמאַל ווינטער.

— גערענק, מאָטעלע, מיר וועלן דאָס פאַרשרייבן!
האַט געזאַגט דער טאַטע און האָט פאַרשריבן מאַ-
טעלעס ווערטער אינם ביכעלע.

ס'איז געקומען דער פּרילינג. מאָטעלע איז אַרומ-
געלאָפן איבער דער גרינער לאַנקע, געכאַפט פּלאַ-
טערלאַך, געריסן בלומען.

מאָטעלע איז געקומען צום טאַטן און געזאַגט:
„סאַראַ פאַרגעניגן ס'איז דער פּרילינג! איך וואָלט
וועלן ס'זאַל שטענדיק זיין פּרילינג.“

דער טאַטע האָט עס פאַרשריבן אינם ביכעלע.

ס'איז געוואָרן זומער. מאָטעלע איז געווען מיטן
טאַטן אין פעלד און אין וואַלד. אַ גאַנצן טאַג האָט
ער פאַרבראַכט דאָרטן, געריסן בלומען, געקניקלט
זיך אין היי.

אין אָונט זאָגט מאָטעלע צום טאַטן: „טאַטע,
איך וואָלט וועלן אז דער זומער זאַל זיך קיינמאַל גיט
ענדיקן!“

דער טאַטע האָט ווידער פאַרשריבן אינם ביכע-

לע.

ס'איז אָנגעקומען דער האַרבסט. אין סאָך האָט מען צונויפגענומען די פרוכט. רויטע עפֿל און געלע באַרן. מאַטעלע האָט געהאַלפֿן. ער האָט געהאַט גענוג אַרבעט. ער האָט אויך געגעסן עפֿל און באַרן וויפֿיל ער האָט נאָך געוואָלט.

— האַרבסט איז די בעסטע צייט פֿון יאָר! האָט ער זיך אָפּגערופן צום טאָטן.

דעמאָלט האָט דער טאָטע אַרויסגענומען ס'בי-כעלע און געוויזן מאַטעלען. אז דאָס זעלבע האָט ער געזאָגט וועגן ווינטער, וועגן פֿרילינג און וועגן זומער.

בלומע בלוי - אייגעלע.

ס'איז אמאָל געווען אַ מוידעלע. האָט זי געהויסן בלומעלע און געהאַט בלויאינקע אייגעלאַך. האָט ס'מוידעלע בלומעלע זייער ליב געהאַט בלומען. אָבער, אז ס'איז געווען ווינטער, איז אַ שנעג געפֿאלן. וואו זאָל מען איר נעמען בלומען?

וואָרט ס'מוידעלע בלומעלע, וואָרט זי אַ גאַנצן ווינטער אויפֿן פֿרילינג. פֿלוצלונג איז אָבער אָנגע-קומען אַ זון, אַזאָ ליכטיקע און וואַרימע. טראַכט בלומעלע, אָט איז שוין דער פֿרילינג געקומען. לויפט זי אין גאַרטן זוכן בלומען. ערשט זי גיט אַ קוק: גיט אַ נאָך קיין בלומען, גיט אַ קיין גרעזעלע.

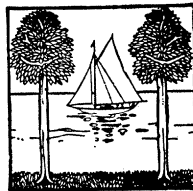
ווערט זי זייער טרויעריק און לויפט אריין צו זיך
 אין צימערל און וויינט. אזוי ווי זי וויינט, ווערט פלוצ-
 לונג כמארנע אין דרויסן און א רעגנרל הייבט אן צו-
 פאלן. גיך-גיך. פלוצלונג ווערט מיטאמאל ליכטיק.
 אין גארטן ווערט אזוי שטארק פריילאך ... טאנצן
 און זינגען די פויגעלאך אויף די בוימער.

לויפט ארויס בלומעלע אין גארטן. טוט זי א
 קוק: ווי! אזוי פיל בלימעלאך, קלוינינקע, ווייסיג-
 קע בלעטעלאך מיט בלאנקע אייגעלאך. האט בלו-
 מעלע אָנגעריסן בלימעלאך און געלאפן אין שטוב
 אריין דערציילן דער מאמען. פרעגט איר די מאמע:

— בלומעלע, ווי אזוי וועלן הייסן די בלימעלאך?

ענטפערט בלומעלע, אז די בלימעלאך האבן
 גרייניקע בלעטעלאך, אויף די בלעטעלאך זינגען
 פאראן בלויע אייגעלאך. וועט זי זיי א נאמען געבן:
 בלימעלע בלוי-אייגעלע.

פון דעמאלט אן רופן די קינדער אן אזוינע בלי-
 מעלאך: „בלוי-אייגעלע“.

א רעגנדל.

נאך די קינדערלאך,
 אויפן רעגנדל:
 האָפּ, האָפּ!

אין דעם לויטערן,
 קלאָרן וואַסערל:
 האָפּ, האָפּ!

אויס דאָס רעגנדל!
 שינט אַ זונעלע:
 שיין, שיין!

און די קינדערלאך,
 אַלע אין וואַסערל:
 פיין, פיין!

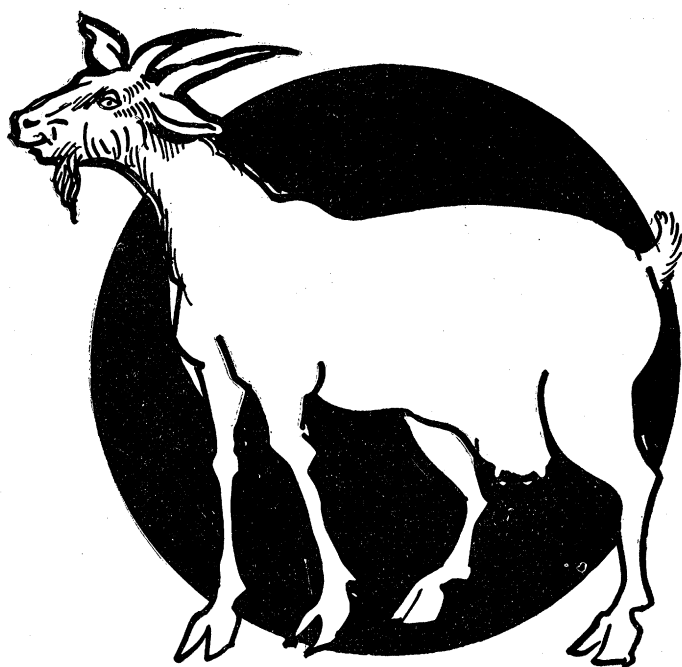
טריפט אַ רעגנדל,
 טריפט אַ רעגנדל,
 קאַפּ, קאַפּ!

אין שיבעלאך,
 אין די דעכעלאך:
 קלאָפּ, קלאָפּ.

און די פּוּנגעלאך
 מיט די הינדעלאך:
 ציפּ, ציפּ!

צו די סטריכעלאך,
 צו די דעכעלאך:
 היפּ, היפּ.

פ

י

א ציגעלע פאר צוויי גילדן.

דער טאטע האט א ציגעלע
פון ערגעץ וואו געברענגט.
פאר צוויי גילדן א ציגעלע
די קינדערלאך געשווינקט.

טאנצט ארום דאס ציגעלע —
דאס וויסניקע אין הויף.
איז א שווארצע קאץ פאראן
כאפט זי, פרעסט עס אויף.

א, היט זיך, היט זיך, קעצעלע,
דער הונט איז אויפן פלאץ!
ער גיט א ביל, ער גיט א שפרונג —
אז עק שוין פון דער קאץ.

ש די קאץ אין מארק. ש

אינגס און צוויי און הויך און שטארק,
גייט די קאץ ארויס אין מארק;
קויפן דעטאך, קויפן ריבן!
קויפן אנגערקעס און כריין ...
קומט זי אויפן מארק צוגיין —
ערשט ס'איז גארנישט ניט פארבליבן.
טו און מאך, וואס הייבט מען אן?
כאפט זי ערגעץ וואו א בויזן
און אנטלויפט צוריק אהיים

זי קלאָץ און צער אָפּאָסער

אָ קלאָץ אַיט אירע קליינע קעצעלאַק
האַלן זיך אַשפּילט אויף אַ הויף
פּלאַצירונג האָט זיך פון ערגעץ
אַנץ הויך אַראָפּגעלאָזט אַן אָפּאָסער
צער אָפּאָסער האָט אַעבאָפּט

איינס פון זי קעצעלאַק און זיך
אַוואַנט אויפּהוילן אַיט אים
זי קלאָץ האָט עס גלייך

האַזערקט. זי האָט זיך אַ וואַלף
אַטאָן אויף צער אָפּאָסער און
אַנוואַן קעאָפּן אַיט אים.
צער אָפּאָסער האָט אָפּגעלאָזט זאָס
קעצעלע און אַנוואַן שטאַלן זי קלאָץ
אַיט זיין שטאַלן שטאַל און
צראָפּען זי אַיט זיינע שטאַלע נעגל.

אַהער צי קאָף הַפֿאַט אויך
 נײַט אַגשוויילן. זי הַפֿאַט אים אַנאָרע =
 כַּפֿאַט פֿאַר אַ פֿאַינאַ און אַפֿאַגאַס
 אים צעם פֿאַינאַ.
 נאַכצעם הַפֿאַט זי אים
 אַנאָרע אַפֿאַרן הַפֿאַט און אַהער =
 אַגשוויילן אים.
 און צער אַפֿאַר אַז
 אַגשוויילן טײַט. הַפֿאַט צי קאָף
 אַנאָרע אַרואַפֿאַקן איר קעצאַרע,
 און הַפֿאַט פֿאַרזוכט צי נאַר פֿון
 צעם אַפֿאַר.

אויף דעם הויכן פארג.

אויף דעם הויכן בארג,
 אויף דעם גרינעם גראָן,
 שטייען א פאר דיטשן
 מיט די לאנגע בייטשן.
 הויכע מענטשן זיינען זיי,
 קודצע קליידער טראָגן זיי,
 צען טאלער פארמאָגן זיי,
 פייגן אין די טאשן,
 מעד אין די פלאשן,
 ביר אין די קריגעלאך,
 קינדער אין די זייגעלאך.

דער לינגער.

מיט א לאנגער ביטש אין האנט האט מיכל
געטויבן די טשערעדע צום וואלד.

אינמאל האט זיך מיכלען פארגלוסט אויסצו-
לאזן פון די דארפסלייט. האט ער אנגעהויבן צו
שרייען:

— וועלך! וועלך! ראטעוועט! זינען זיך צו-
נויפגעלאפן די דארפסלייט מיט שטעקנס און העק,
נאר זיי האבן קיין וועלך ניט געטראפן.

האבן די דארפסלייט פארשטאנען, אז מיכל
האט זיי אפגענארט. זינען זיי בויזע אוועק צוריק
אין דארף.

אויף מארגן איז פון וואלד ארויסגעלאפן א
וואלף און האט זיך געלאזן צו דער טשערעדע.
מיכל האט גענומען שרייען:

„ראטעוועט, מענטשן, א וואלף, א וואלף!“
די דארפסלייט אבער האבן געמוזנט, אז ער
מאכט ווידער שפאס פון זיי, און קוננער איז אים
צו הילף ניט געקומען.

דער וואלף האט זיך אריינגעריסן אין טשע-
דעך און דערווארגן דריי שעפסעלאך.

דער ערשטער שניי.

אויף די פעלדער איז עמיץ
א וויסער געפלוין;
ער האט אלע טייכלאך
מיט זילבער באצויגן.
ער האט אויף די לאנקעס
זיין מאנטל פארלאזן...
גאטס וועלט איז פון דעמאלט
א וויסע געווארן.

דאס שניי מענטשעלע.

דרויסן איז געפאלן א וויסער שניי. און די
קינדערלאך האבן זיך געשפילט איפן הויף. דאס
שפיל איז געווען אזא: מען האט געמאכט א קייל
פון שניי און פון דער קייל האט מען גאנדעם

געמאכט א מענטשעלע מיט שווארצע קוילען
אנשטאט אויגן און א נאז.

רופט זיך אפ סעמעלע:

— דאס שניי מענטשעלע וועט הייסן שטיפערל.

— פארוואס שטיפערל? האבן די אינגלאך מיט
רויטע פארפרארענע הענטלאך געפרעגט.

ווייל שטיפערל, האט סעם געענטפערט, איז
געווען אזא שלעכט אינגעלע... וועט ער דער-
הערן, אז מען רופט דאס שניימענטשעלע מיט זיין
נאמען, וועט ער פארשטיין, אז מען באדארף זיך
אויפפירן בעסער.

די אינגלאך האבן אינגעשטימט. דאס שניי-
מענטשעלע, וואס האט געלעבט נאך דריי טעג,
האט מען א נאמען געגעבן שטיפערל.

אויפן גליטש.

סאיז א וויסע קאלטע וועלט,
נאָר ניט שרעקט זיך פאַר דער קעלט.

סאיז געזונט און פריש די לופט,
און דער בארג דער הויכער רופט:

— איד בין הויר און וויס און גלאט,
ווער פון איך איז נאָר אַ כוואַט.

שטיינט ארויף אום סאמע שפיץ
און אַ לאַז זיך אויפן גליטש!

האַפּ! האַפּ! האַפּ! האַפּ! האַפּ!
גלייך אונטער בארג אראפ!

צוויי זשאבעס

נעבן טיבל אויף א שטיין
 זיצן זשאבעס צוויי אלליין
 פינע, דיקע זשאבעס צוויי —
 און זיי ריידן זיך און.

קווא... קווא... קווא... עם ווערט שוין קאלט
 אט איז שוין אויס זומער באלד!
 אויס זומער! קווא... קווא... קווא...
 סארט מאדנע וועלט אוא!...

הדרושענע קאשע.

געווען אמאל א מידל, ווער א וואילע. איר
מוטער איז געווען אן ארבע. זיי האבן געוואוינט
אין א קליין הינדעלע. אינמיטל האט זיי ניט גע-
טוינט קיין בריוו. זינען זיי געזעסן הונגעריקע.

זאגט ס'מיינדעלע: וואס זשע טוט מען? לאמיר
גיין אין וואלד, טאמער וועל איר עפעס געפינען
פאר זיך אין פאר דער מאמען צום עסן. איז זי
אוועק. קומט איר אנטקעגן אן אלטונקע. די אל-
טונקע האט שוין געוואוסט, אז דאס מיינדעלע טוט
איר מאמען הונגען. דערלאנגט זי דער מידל א
טעפעלע אין זאגט:

— אז דו וועסט ווערן עסן, זאלסטו זאגן צום
טעפעלע: "קאד, טעפעלע, קאד!" וועט דאס
טעפעלע אנהייבן קאכן א הדרושענע קאשע — א
נומע, א געשמאקע. וועסטו עסן, וועסטו דער מאמען
געבן, נאכדעם זאלסטו זאגן: "גענוג, טעפעלע,
גענוג." וועט דאס טעפעלע אויפהערן צו קאכן.

ס'מיינדעלע האט גאר פילן באדאנקט דער אל-
טונקער, איז געקומען אהיים, געהויסן דעם טעפעלע
קאכן, האט דאס טעפעלע אויפגעקאנט א היל-
זשענע קאשע — א געשמאקע, א זיסע. מען האבן
שוין דאס מיינדעלע מיט דער מאמען ניט געהוי-
גערט, ווארים זיי האבן געזעסן קאשע צוזאם.

2

אינמיטל איז דאס מיינדעלע אוועק שפאצירן.
דער מאמען האט זיך דערווייל פארוואלט עסן.
וואס זשע טוט מען? זאגט זי צום טעפעלע: "קאד,
טעפעלע, קאד." האט דאס טעפעלע געקאנט, די

מאמע האָט אָפּגעגעסן, האָט זי געוואָלט זאָגן, דאָס
טעפעלע זאָל אױפהערן קאָכן, האָט אַבער פאַר-
געסן, וואָס מע דאַרף זאָגן.

האָט דאָס טעפעלע אַלץ געקאַכט, איז געוואָרן
פּול. די קאַשע איז אַריבער די ברעגעס, האָט זיך
געגאַסן אױפֿן טיש. פֿון טיש — אױף דער פּאַרלאַגע.
איז גאָר די שטוב פּול געוואָרן מיט קאַשע, און
דאָס טעפעלע קאַכט גאָר און קאַכט.

האָט זיך די קאַשע געגאַסן פֿון שטוב אַרויס
אין תּוּר אַרױן. פֿון תּוּר אין גאַס, פֿון אין גאַס
אין דער צווייטער, און אױפֿן וועג, און אױפֿן
פּעלד, און אױבער טאַל און אױבער באַרג, און דאָס
טעפעלע קאַכט גאָר אַלץ און קאַכט. האָט, דאַכט
זיך, געוואָלט די גאַנצע וועלט אַנקאַרמען מיט
הירושענע קאַשע.

די שטאַטרייט האָבן זיך דערשראַקן. זיי האָבן
געמױנט: אַ קאַשע פּאַרפּלױצט די גאַנצע וועלט.
גאָר וואָס האָבן זיי געקענט מאַכן?

זינען גאָר צוויי הױזער געבליבן אין שטאַט,
וואָס די קאַשע האָט זיי נישט פּאַרדעקט. ערשט
דעמאָלט איז דאָס מױדעלע געקומען פֿון שפּאַציר,
האָט זי דערזען, וואָס דאָ טוט זיך, און געהױסן:
„גענוג, טעפעלע, גענוג.“ האָט דאָס טעפעלע ערשט
אױפֿגעהערט קאָכן.

און אז עמיצער האָט געוואָלט אױבער שטאַט
אדורכגיין, האָט ער געמוזט אױפעסן אַ פּולע—א
פּולע קאַשע, ביז ער האָט זיך אַ וועג אין גאַס
פֿרױ געמאַכט.

יע, יא, יא. י, י, י

דער יעגער

יאנקעלע וויל א יעגער זיין,
יאנקעלע וויל אין וואלד אריין,
שיסן וויל ער נאך א בער,
דארף מען דאך געווער.

אונזער יאנקעלע דערזעט:
אין ווינקעלע א בעזים שטייט.
מיטן בעזים וועט ער יאנו
און א גרויסן בער דערשלאגן!

ער קאן אין שטוב שוין מער ניט בלייבן;
וויל דעם בעזים אונטערהייבן.

שווערער בעזים קערט זיך איבער,
און דער בעזים פאלט אריבער.

נישט קיין בער און נישט קיין האָן,
און צעשלאָגן זיך די נאָז!
ער וויל שוין ניט אין וואַלד אַרײַן,
ער וויל שוין ניט קיין יענער זײַן!

א'ו-א'ו

ל'ו-ל'ו

מ'ו-מ'ו

ס'ו דער טאטע, ס'ו די מאמע
צו דער ארבעט שוין אוועק;

איז געבליבן איד און ליוסי
איז גאָר ליוסי גאָר אַ שנעק.

וואָס איד טו גאָר שלאָגט זי איבער.
אַרבעט האָב איד דאָ אַ גוואַלד
גאָר פאַרענדיקן דאָס וועגל
און צו פאַרן גאָר אין וואַלד.

גאָר מיין ליוסי שטערט די אַרבעט,
רייסט פון הענט מיר דאָס געצייג;
בין איד טאַקע זיי געפענטעט
זוי אַ פויגל אין אַ שטייג.

ליוסי, ליוסי, גא אַ גלעקל!
גא אַ קעסטעלע מיט קנעפ!
קוק, עס זיינט דיין שווינע ליאַרקע,
זי איז געפאַרן אויף די טרעפ.

שפירט זיך ליוסי, שפירט אביסל.
 איד פארענדיק דאן מיין שפאן,
 שוין דאס פערד געצוימט אין וועגל
 און דאס בייטשל אויך פארדאן.
 „איצטער, ליוסי, קום זיך זעצן,
 קריד אין וועגל אט-א-דא!
 וויא! אין שטאט צו טאטע־מאמע!
 הינדא, הינדא, הינדא, וויא!“

גערגעלע-האָן און הינטעלע-האָווקאָן

אמאָל האָט אַן אַלטער און אַלטינקע געלעבט אויף דער וועלט, אין גרויס אַרימקייט, הונגער און קעלט; האָבן זיך שטאַרק געמאַטערט און גע-פלאַגט און האָבן בלויו אַ הינטל און אַ האָן פאַר-מאַגט, וואָס האָבן ביי זיי פון הונגער געדאַרט און געקוואַרט און קיין מאָל צו קיין ביסל עסן זיך ניט דערוואַרט.

זאָגט אונזמאָל הינטעלע-האָווקאָן צו גערגעלע-האָן:

— לאָמיר ברודערל, הענדל אין וואַלד אַוועקד גיין, ווייל דאָ וועלן מיר נאָך פון הונגער אויסגיין.

ענטפערט גערגעלע-האָן:

— לאָמיר גיין אין וואַלד אַרײַן, דאָ וועט סיך ווי קיין גוטס ניט זײַן.

זינען זיי נעבאך אוועק איבער וועג און איבער
 שטעג. אווא די פיס טראגן האבן זיי זיך גענומען
 יאגן. גייען זיי זיך אזוי און גייען זיך. דרייען זיי
 זיך אזוי און דרייען זיך. ביז עס איז נאכט געווארן
 און האבן דעם וועג פארלאזן און פארקראכן אן
 א זיט. איז דארט געשטאנען א וועלדל ניט ווייט.
 האבן זיי אויסגעקליבן א בוים און געמאכט עס
 איבערנאכט פאר זייער הויס. הענדל איז אויף א
 צווייג ארויפגעפלוזן און אינגעשלאפן. ווי גאר ער
 האט צוגעמאכט מיט די אויגן. און הינטעלע האט
 אויסגעפונען ביי די ווארצלען פון בוים א לאך.
 וואס איז געווען באוואקסן מיט ווייכן מאך. זיך
 צונויפגעדרויט ווי א בויגל, צוגעמאכט מיט און
 אויגל און איז אזוי אפגעשלאפן די גאנצע נאכט
 און האט אפילו קיין איין מאל זיך ניט אויפגעכאפט.

פארטאג. ווען עס האבן אנגעהויבן בלאס ווערן
 די שטערן און עס האט גענומען ליכטיק ווערן.
 האט זיך גערגעלע-האן אויפגעכאפט מיט אמאל
 און אויסגערופן:

קו-קו-דע-קו. קו-קו-דע-קו!

גענוג געהאט שוין דו!

גענוג געלעגן אויף א זיט;

אויפשטיון איז שוין צייט!

האַט פיקסל דערהערט ווי דער האָן קרויט און
זיך שטארק דערפּרויט. פיקסל האָט שוין לאַנג
גענלֹסט צו אַ שטיקעלע פּלויש און טאַקע גלייך.
געוואָלט פון האָן מאַכן אן ענדע. גויט פיקסל צו
פאַמעלאַכקע צום בוים, און רעדט אַזוי, אַז מען
הערט עס קוים:

— אַט, סאַראַ האָן, שוין אינמאַל אַ האָן! ס'איז
דאָ אױף וואָס אַ קוק צו טאָן. נאָך אַזאַ פּויגל האָב
איך ניט געזען פון מיין געבוירן אָן. וואָס פאַר אַ
רויטן קאַם דו טראָגסט! היינט דיין שטימע ווי עס
קלינגט, עס צעגויט אין יעדן גליד ווען דו זינגסט.
פּלי אַרונטער צו מיר, מיין טייערער; קום צו מיר
צו גאַסט, מיין קרוין.

— וואָס וועל איך ביי דיר טאָן? פּרעגט דער
האַן.

— ביי מיר איז אַ פּרויז היינט, האַנעלע פּריינט,
וועלן מיר פאַרברענגען אַביסל. כ'האַב אַנגעגרויט
אַרבעס אַ פּולע שיסל, פיל דו ווילסט — עס און אין
הונגער פאַרגעס.

— גוט, ענטפערט הענדל, איך וועל גיין, אַבער
איך קען ניט אַלײן, איך האָב מיט זיך אַ פּריינט

— אַט סאַראַ גליק איך האָב היינט, טראַכט זיך
פיקסל, שטאַט איין האָן, וועל איך האָבן מיט צוויי
צו טאָן און פיקסל טוט אזוי אַ פּרעג צוקער־זיס:
— וואו איז ער דיין פריינט וועל איך אים רופן
געוויס.

ענטפערט הענדל:

— אַט דאַרטן אונטן אין לאַך, ער שלאָפט נאָך.
פיקסל גיט זיך צו דער לאַך אַ לאַך, הינטעלעך-
האָוקאָן — אַ כאַפּ פאַר דער נאַז ... כאַפּ-לאַפּ-
צאָפּ ... און פאַרן העלזל אַ ביס און פיקסל ליגט
טויט אויסגעצויגן מיט די פיס.

$$\begin{aligned} & \bar{\eta} = \bar{\eta}; \chi = \circ; \bar{\zeta} = -; \bar{\zeta} = \bar{\zeta} \\ & \bar{\eta} = \bar{\eta}; \bar{\eta} = \bar{\eta}; \bar{\eta} = \bar{\eta} \\ & \bar{\eta} = \bar{\eta} \end{aligned}$$

שְׂרָה־לֵע. יוֹם-טוֹב. תְּמִיד. שְׁלַח-מְנוֹת.
הַמֵּן. שְׂמִיחָה.

שְׂרָה־לֵע מֵיטֵן רוֹיטֵן הֵיטְעֵלֵע.

געווען אמאל אַ מוֹדֵעֵלֵע שְׂרָה־לֵע, האָט איר
די באַבע אויף יוֹם-טוֹב געשאַנקען אַ רוֹיט הֵיטְעֵלֵע.
דאָס הֵיטְעֵלֵע האָט איר זייער געפּאָסט. זי פּלעגט
עס תְּמִיד טראָגן אין גאַס, און אַלע האָבן זי גערופֿן
רוֹיט-הֵיטְעֵלֵע.

אויזן מאָל, פּורִים, זאָגט צו איר די מאמע:

— טו אַן דאָס רוֹיט הֵיטְעֵלֵע, נעם אַ הַמֵּן-טאַש,
שטראַנדל, אַ פּורִים-קוֹלִיטש, פּלאָדן, און טראָג דער

באבען שלח־מנות, נאָר זע, וואָס זיך ניט לאַנג אין
וואַלד. וואַלף איז הינט בױז, פוקסן זוכן קען. גױ
געזונט און קום געשווינט.

שרה'לע האָט אָנגעטאָן דאָס דױטע היטעלע,
גענומען המן־טאָש, שטראַדל, אַ פּוּר־קױל־טש,
פּלאַדן, זיך געזענגט מיט דער מאמען און אַוועק
צו דער באַבען.

גױט זיך שרה'לע אין וואַלד און טראַכט אַלץ:
וואו זעט מען וואַלף, וואָס איז בױז? און פוקס, וואָס
זוכט קען?

און ווי זי טראַכט אַזוי, באַווייזט זיך פאַר איר
אַ וואַלף.

— גוט־פּוּר־ים, מױדעלע! וואו גױסטן עס אַזוי
אין וואַלד?

— איך טראַג דער באַבען שלח־מנות. אַט אַז
אַ המן־טאָש, שטראַדל, אַ פּוּר־קױל־טש, פּלאַדן.

— ווייסטו וואָס, מױדעלע? זאָגט דער וואַלף,
איבל לױפן אַנזאָגן דער באַבען, אַז דו קומסט איר
שלח־מנות טראַגן.

וואָלף האָט זיך הענרום־פענרום געלאָזט לויפן,
 די באַבעס שטיבעלע געטראָפן, און אין טירעלע
 אַנגעהויבן קלאַפן:

טוק־טוק־טוק־טוק.

— באַבעניו, באַבעניו, עפן מיר אויף! דאָס בין
 איך רויט־היטעלע, דיר געבראכט שלח־מנות.

— גיב מיטן הענטעלע אַ צי דאָס שנידעלע,
 וועט זיך עפענען דאָס טירעלע.

וואָרף האָט אַ צי געטאָן דאָס שנידעלע, געעפנט
דאָס טירעלע, אַרײַן אין שטיבעלע, צו באַזעס
בעט צוגעלאָפן, און — האָס-האַס! האָס-האַס! די
באַזעשי אַינגעשלונגען.

דערנאָך אירע קלײדער אַנגעטאָן אין זיך צו
איר אין בעט אַרײַנגעלוינט.

און רויט-היטעלע איז געגאַנגען אין וועלדעלע,
זיך געיאָגט נאָך אַ שעפעלע, געהוידעט אויף אַ
ברעטעלע, און ערשט פאַרנאַכט צו באַזעס שטי-
בעלע געקומען.

טוק-טוק, טוק-טוק!

— באַזעשי, באַזעשי, עפן מיר אויף! דאָס בין
איך, רויט-היטעלע, דיר געבראַכט שלח-מנות. אַט
איז אַ המן-טאַט, שטראָדל, אַ פּוּרײַם-קויליטש,
פּלאָדן.

— גיב מיטן הענטעלע אַ צי דאָס שנידעלע,
וועט זיך עפענען דאָס טירעלע. — זאָגט דער וואָרף.

דאָס מײדעלע האָט מיטן הענטעלע אַ צי גע-
טאָן דאָס שנידעלע, געעפנט דאָס טירעלע, אין
שטיבעלע אַרײַן, צו באַזעס בעט צוגעלאָפן און
פאַרוואַנדערט שטיין געבליבן.

— באַזעשי, באַזעשי! וואָס האָסטו אַזעלכע
לאַנגע פּיס?

— איד זאל בעסער לויפן, מיין פוונגעלע.
— באַבעשי, באַבעשי! וואָס האָסטו אוועלכע
לאַנגע הענט?

— איד זאל דורך בעסער אַרומנעמען, מיין אווערל.
— באַבעשי, באַבעשי! וואָס האָסטו אוועלכע
ברענענדיקע אויגן?

— איד זאל דורך בעסער זען, מיין גאָלד.
— באַבעשי, באַבעשי! וואָס האָסטו אוועלכע
שפיציקע ציין?

— איד זאל דורך אויפעסן!

וואָרט האָט ברויט ס'מיל געעפנט און זיך אויף
שרה'לען געלאָזט.

האָט זי אַ גרויסן געשרי: געטאָן. ניט ווייט איז
שמחה דער וואַסער-טרעגער געגאָנגען, איז ער אין
שטיבעלע אַרײַן, דעם וואָלפּס בױך צענומען און
די באַבע, אַ פּרישע, אַ לעבעדיקע, אַרויסגענומען.

האַבן זײ זיך שטאַרק געפּרױט, זיך אין ראָד
געדרױט, אַ פּורײם-קױליטש אין-דער לענג, אַ המון
טאַש אין דער ברויט, — און ס'איז גרויס געווען די
פּרױד.

תְּנֵה . מִשָּׁה . פֶּסַח .

.. = ..

דאָס גאַלדענע קיִבּקעלע.

געווען אמאָל אַ ברודערל מיט אַ שוועסטערל
— חנהלע און משהלע.

ס'איז געווען פאר פסח. ביי אלע קינדערלאך
איז שוין געווען אַנגעגרייט אויף יום־טוב נײַע
קליידערלאך מיט נײַע שיכעלאך. נאָר משהלע מיט
חנהלען האָבן גאַרנישט ניט געהאַט. דער טאַטע
איז געווען קראַנק און זײַ גאַרניט געקאַנט קױפֿן.

חנהלע מיט משהלען האָבן אַלץ געוואַרט. אויף
נײַע שיכעלאך מיט נײַע קליידערלאך. נאָר ס'איז
שוין ווײַט נאָך פורים און קײַן נײַע שיכעלאך מיט
נײַע קליידערלאך איז נאָך אַלץ נײַטאָ.

חנהלע מיט משהלען האָבן זיך אויף דער
פריזבע אוועקגעזעצט. זײַ זײַנען געווען פאַרוואַרנט
און זיך געשעמט פאַר די חברטעס ווײַזן.

חנהלע האָט זיך שטאַרק צעוויינט.

מיט אמאָל האָט זיך אַן אַלטער מאַן פאַר זײַ
באוויזן. מיט אַ לאַנגער ווײַסער באַרד. מיט לאַנגע
ווײַסע ברעמען און מיט אויגן ליכטיקע, ווי שטערן.

ער איז צו זיי צוגעגאנגען און געפרעגט:
 — קינדערלאך, קינדערלאך! וואס וויינט איר?
 — ווי אזוי זאלן מיר נישט וויינען, אלע קינדער-
 לאך האבן נעע שיבעלאך מיט נעע קליידעלאך
 אויף יום-טוב און מיר האבן גארניט.

— שאט. קינדערלאך! וויינט נישט. נאט איך
 בעסער שפילעכלאך, צוויי גאלדענע קיסקעלאך.

און דער אלטער איז פארשוואונדן.
חנהלע מיט משהלען האבן גענומען די קניקע-
לאך באטראכטן. האבן זיך די קניקעלאך פון די
הענט אראפגעגליטשט און קניקלען אנגעהויבן.

משהלע מיט חנהלען האבן זיך געלאזן נאך די
קניקעלאך לויפן.

די קניקעלאך קניקלען זיך בארג ארויף, משהלע
מיט חנהלען לויפן בארג ארויף.

די קניקעלאך קניקלען זיך בארג אראפ, משה-
לע מיט חנהלען — בארג אראפ.

בזו די קניקעלאך האבן זיך פארקניקלט אין א
טיפן, טיפן וואלד אריין.

משהלע מיט חנהלען זינען שוין מיר, נאך די
קניקעלאך קניקלען זיך אלץ וויטער און וויטער.
און משהלע מיט חנהלען לויפן אלץ וויטער און
וויטער.

מיט אמאל האבן זיי פון וויטן א שטיבעלע
דערזען. די קניקעלאך האבן זיך אין שטיבעלע
אריינגעקניקלט, משהלע מיט חנהלען זינען נאך
זיי אין שטיבעלע אריין.

האבן זיי אין שטיבעלע דערזען:

צוויי גאלדענע בעטעלאך, מיט רויטע זינדענע
קישעלאך, מיט גאלדענע פיס-בענקעלאך. די קני-
קעלאך האבן זיך אונטער די בעטעלאך ארונטער
געקניקלט און דארטן ליגן געבליבן.

משהלע מיט חנהלען האָבן זיך שלאָפן גע-
ליגט אין די גאַלדענע בעטעלאַך.

משהלע שלאָפט אין זיין בעטעלע און אונטן
ליגט זיין גאַלדן קניקעלע. חנהלע ליגט אין איר
בעטעלע און אונטן — איר גאַלדן קניקעלע

גאנץ פרי האָט זיך משהלע אויפגעכאַפט און
אין צימערל אַ קליין טירעלע דערזען. האָט ער
חנהלען אויפגעוועקט, צוזאמען דאָס טירעלע געעפנט
און אין אַ קליין שטיבעלע אַרײַנגעגאַנגען.

זעען זיי אויף אַ טישעלע אַ גאַלדן קלינדעלע,
גאַלדענע שיכעלאַך, זינדענע זעקעלאַך און אַ רויט
זינדן סטענגעלע. און אויף דעם צווייטן טישעלע—
רויטע זינדענע היזעלאַך מיט גאַלדענע קנעפע-
לאַך, גאַלדענע שיכעלאַך, אַ רויט זינדן היטעלע
מיט אַ גאַלדן קוטאַסל.

משהלע מיט חנהלען האָבן די קלינדעלאַך
אַנגעטאָן — פונקט נאָך זייער מאָס. זיי האָבן די
שיכעלאַך אַנגעטאָן — פונקט גוט. האָבן זיי זיך
שטאַרק דערפּרוּיט, געשפרונגען און געטאַנצט, נאָר
פּלוצים איז חנהלע טרויעריק געוואָרן.

— ווי וועלן מיר אַהיים גיין. זאָגט זי משהלען.
— שאַ, זאָרג ניט. כּוועל דאָס קניקעלע בעטן,
וועט דאָס אונז אַהיים פירן.

משהלע איז צום קניקעלע צוגעגאַנגען און בעטן
אַנגעהויבן :

קניקעלע, דו שיינס,
קניקעלע, דו קליינס,
פיר אונז פונם וועלדעלע
צו טאטע-מאמעס שטיבעלע...

טור-טור-טור-טור-האבן די קניקעלאך זיך
קניקלען אנגעהייבן. משהלע מיט חנהלען זיינען
נאך די קניקעלאך נאכגעלאפן.

די קניקעלאך קניקלען זיך בארג ארויף-משהלע
מיט חנהלען לויפן בארג ארויף. די קניקעלאך
קניקלען זיך בארג אראפ, משהלע מיט חנהלען -
בארג אראפ. ביז זיי האבן פון ווייטן זייער שטי-
בעלע דערזען.

זיינען זיי מיט פרייד אין שטיבעלע ארטינגע-
לאפן.

— טאטעשי, מאמעשי! ...

האבן טאטע-מאמע ניט דערקענט און גע-
פרעגט:

— ווער איז דער פרינץ מיט דער פרינצעסין? —

מאמעשי, דו דערקענסט אונז ניט? — האבן די
קינדער אויסגעשריען.

די מאמע האט זיי אין די אייגן ארטינגעקוקט
און משהלען מיט חנהלען דערקענט.

די קינדערלאך האבן דער מאמען אלץ דער-
ציילט.

האט זי זיך שטארק דערפרייט, זיי געקושט,
געהאלזט, געארעמט, געטאנצט.

זיי האבן געטרונקען, געגעסן און אליהו הנביא
ניט פארגעסן.

$$\text{ח} = \text{ח} \mid \text{ק} \quad \text{פ} = \text{פ}$$

נח . כח .

דער רעטאך .

א גאנצן ווינטער איז דער זיידע נח געזעסן
 אויפן אויוון, אז דער פרילינג איז געקומען, האט
 זיך דער זיידע נח פאר דער ארבעט גענומען און
 פארזעצט א רעטאך. איז געקומען דער זומער, איז
 דער רעטאך אויסגעוואקסן א גרויסער און א גע-
 ראטענער.

האט דער זיידע נח געוואלט דעם רעטאך פון
 דער ערד ארויסשלעפן. ער שלעפט און ציט, ציט
 און שלעפט און ארויסשלעפן דעם רעטאך קאן ער
 ניט.

האט דער זיידע נח די באבע זלאטע גערופן,
 זי זאל העלפן דעם רעטאך פון דער ערד ארויס-
 שלעפן. די באבע זלאטע שלעפט דעם זיידן פאר
 דער קאפאטע, דער זיידע נח שלעפט דעם רעטאך
 מיטן גאנצן כח, זיי שלעפן-ציען, ציען-שלעפן, נאך
 ארויסשלעפן דעם רעטאך קאנען זיי ניט.

האָט די באַבע זלאַטע גערופן איר אייניקל
פּרײַדל. דאָס אייניקל פּרײַדל שלעפּט די באַבע
פּאַרן קלײַדל, די באַבע זלאַטע שלעפּט דעם זײַדן
פּאַר. דער קאַפּאַטע, דער זײַדע נח שלעפּט דעם
רעטאַך מיטן גאַנצן כּח, זײַ שלעפּן-ציען, ציען-
שלעפּן, נאָר אַרויסשלעפּן דעם רעטאַך קאַנען זײַ
ניט.

האָט דאָס אייניקל פּרײַדל גערופן דאָס הייַנ-
טעלע-טערעפּעלע. הייַנטעלע-טערעפּעלע שלעפּט דאָס
מײַדל פּאַרן צעפּעלע, דאָס אייניקל פּרײַדל שלעפּט
די באַבע זלאַטע פּאַרן קלײַדל, די באַבע זלאַטע
שלעפּט דעם זײַדן פּאַר דער קאַפּאַטע, דער זײַדע
נח שלעפּט דעם רעטאַך מיטן גאַנצן כּח, זײַ
שלעפּן-ציען, ציען-שלעפּן, נאָר אַרויסשלעפּן דעם
רעטאַך קאַנען זײַ ניט.

האָט דאָס הייַנטעלע-טערעפּעלע גערופן דאָס קע-
צעלע-דראַפּקעלע. קעצעלע-דראַפּקעלע שלעפּט
דאָס הייַנטעלע פּאַר אַ לאַפּקעלע, הייַנטעלע-טערע-
פּעלע שלעפּט דאָס מײַדעלע פּאַרן צעפּעלע, דאָס
אייניקל פּרײַדל שלעפּט די באַבע פּאַרן קלײַדל,
די באַבע זלאַטע שלעפּט דעם זײַדן פּאַר דער
קאַפּאַטע, דער זײַדע נח שלעפּט דעם רעטאַך מיטן

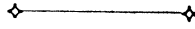
גאנצן כח, זיי שלעפן-ציען, ציען-שלעפן, נאך ארויס-
שלעפן דעם רעטאך קאנען זיי ניט.

האָט דאָס קעצעלע-דראַפקעלע גערופן דאָס
מיזעלע-ברעקעלע. מיזעלע-ברעקעלע שלעפט דאָס
קעצעלע פאַרן לאַפקעלע, הינטעלע - טרעפעלע
שלעפט דאָס מיזעלע פאַרן צעפעלע, דאָס איי-
ניקל פּריודל שלעפט די באַבע פאַרן קליודל, די
באַבע זלאַמען שלעפט דעם זיידן פאַר דער קאַ-
פאַמע, דער זיידע נח שלעפט דעם רעטאך מיטן
גאנצן כח, זיי שלעפן-ציען, ציען-שלעפן, און האָבן
קוים דעם רעטאך פון דער ערד אַרויסגעריסן.

דער זיידע קוועלט, דער רעטאך אים געפעלט,
די באַבע זינגט, דאָס אייניקל שפּרינגט, דאָס היי-
טעלע האַווקעט, דאָס קעצעלע ניאווקעט, און דאָס
מיזעלע-ברעקעלע פאַכעט מיטן עקעלע.

דער אלף בית

מ. מם — מעם	א. אלף — אלעף
ס. שלום-מעם	ב. בית — ביים
נ. נון — נון	ג. גימל — גימל
ן. לאנגער נון	ד. דלת — דאלעט
ס. סמך — סאמעך	ה. הא — היי
ע. עין — איען	ו. וו — וואוו
פ. פה — פיי	ז. זין — זייען
ף. לאנגער פיי	ח. חית — כעם
צ. צדיק — צאדיק	ט. טית — טעם
ץ. לאנגער צדיק	י. יוד — יוד
ק. קוף	כ. כף — קאף
ך. ריש — רייש	ך. לאנגער כאף
ש. שין	ל. למד — לאמעד
ת. תו — טאוו	

נקודות: פתח, קמץ, סגל, חיריק, צירה, שורוק, חולם.

אפשטעל צייכנס

- (.) — פונקט. (,) — קאמע. (;) — לאנגע קאמע.
 (:) — צוויי-פונקט. (?) — פרעג-צייכן. (!) — אויס-
 רוף-צייכן. (—) שטריך. („“) — פרעמד-צייכנס.
 (()) — רינגעלאך

צו די לערער

„אידיש פאר אָנפאנגער, א“ איז צונויפגעשטעלט געוואָרן לויט פּאָלגנדיקע פּרוּנציפּן :

קײן מעכאַנישע איבונגען, נאָר באַוואוסטזיניקער לײענען.

דאַריבער איז דער גאַנצער ווערשער און בילדער מאַטעריאַל, וואָס קומט אַרױן אין בוך, ענג פאַרבונדן מיטן קינדער־לעבן, מיט פּאַסירונגען פון קינדס הױם, און קינדס סביבה.

מיר האָבן זיך באַמיט, אויף וויפּיל ס'איז נאָר מעגלאַך, צו געבן פון די ערשטע לעקציעס אָן אַ לײען מאַטעריאַל, וואָס זאָל אַנטהאַלטן אין זיך דעם דערציילערישן און מעשה עלעמענט.

מיר האָבן אויסגעקליבן די מעטאָדע, וואָס איז מער צוגעפּאַסט צו אידיש, ווי אַנדערע מעטאָדעס — די רײנע פּאַנישע מעטאָדע.

קײן אַבסאָלוט אידעאַלע מעטאָדע איז בכלל נישט. יעדע מעטאָדע האָט אירע מעלות און חסרונות. די וויזועלע מעטאָדע, וואָס איז גוט פאַר ענגליש, איז אָבער בשום אופן נישט צוגעפּאַסט פאַר אידיש.

עס איז אַ מעות צו מײנען, ווי ס'איז לעצטנס אָנגענומען געוואָרן בײַ אַ טײל לערער, אַז די פּאַנישע מעטאָדע איז פאַרעלטערט, אַז דאָס איז דער „פאַרציײטיקער“, „קמין אַלף אַ“.

בײַ אַן ערנסטער באַציאונג און צוגרױסונג צו דער אַרבעט, קאָן מען מוט דער אַנאַליטיש־סינטעטישער מעטאָדע, וואָס איז באַזירט אויפֿן קלאַנג, גאַנץ אינטערעסאַנט אין לעבעדיק דורכפירן אפילו די ערשטע לעקציעס.

נאַטורלאַך, מוז מען בײַ די ערשטע 5-6 לעקציעס, ווען ס'קומט אויס צו אַפּעלירן מיט געציילטע אותיות־קלאַנגען, ווען דער לײען מאַטעריאַל איז שטאַרק באַגרעניצט, — באַנוצן זיך אויך מיטן באַוועגלאַכן אַלף־בית כדי צו פאַרפיקסירן אין קינדס זכרון די געהעריקע אותיות.

מיר גיבן כמעט בײַ יעדער לעקציע די אותיות אין געדרוקטער און געשריבענער פּאַרם.

מיר הײבן אָן מיטן געדרוקטן אות און דערגאַנצן יעדע לעקציע, בײַ עס פאַרענדיקט זיך דער אַלף־בית, מיטן געשריבענעם אות.

ביידע עלעמענטן פון דער פּאַנישער מעטאָדע: דאָס לײענען־אַנאַליזירן און שרײַבן־סינטעזירן — דאַרפן אַרױסהעלפן און דערגאַנצן אײנס דאָס אַנדערע.

אַ באַדױטנדיקער טײל פון די געשריבענע לעקציעס קאָן אויסגענוצט ווערן אַלס זעלבסטשטענדיקער מאַטעריאַל פאַר געשפרעכן מיט די קינדער. זײ מאַרן בשום אופן נישט אויסגענוצט ווערן בלױז צום מעכאַנישן איבער־שרײַבן פון בוך.

די אַרטאָגראַפיע פון בוך איו, נאַטירליך, די נייע.

מיר האָבן גענומען אין אַכט פריער פאַר אַלץ דעם פּראָסעסישן אָדער „שטומען“, „א“ אין אָנהויב פון וואָרט. ער קומט אין דער זיבעטער לעקציע צוזאַמען מיטן פריער געגעבענעם „ו“ וואָקאַל, אין דער צוועלפטער לעקציע צוזאַמען מיטן „ו“ וואָקאַל, אין דריי און צוואַנציקסטער לעקציע מיט „ו“ וואָקאַל.

די שלום אותיות „ן“, „ד“, „ס“ קומען פריער, שפּעטער קומען די שלום-אותיות „ף“ און צום סוף דער „ץ“.

דער שטומער „א“ צווישן וואָוון, די צוזאַמענגעזעצטע אותיות „זש“, „טש“, דער ווייבמאַכנדיקער „י“ קומען אין באַזונדערע לעקציעס.

מיר האָבן זיך באַמיט, אַז דער בילדער מאַטעריאַל, וואָס אילוסטרירט דעם מעקסט, זאָל זיין קינסטלעריש ווערטפול און פאַרשטענדלאַך פאַר קינדער. אַלע בילדער זיינען געצויכנט פון יהודה גאַמבערג. דריי בילדער זיינען רעפּראָדוקציעס פון דייטשע קונסט-ווערק. צוויי זיינען גענומען געוואָרן פון „קינדער זשורנאַל“.

דער העברייאישער עלעמענט ווערט ניט אַריינגעטראָגן אין בוך. בלויז אין סוף בוך ווערן אין דריי מעשות אַריינגעפירט העברייאישע ווערטער, כדי צו געבן אַ מעגלאַכקייט די לערער צו באַקענען די קינדער מיט אַ טייל פון די העברייאישע נקודות און אותיות. דעם דאָזיקן מאַטעריאַל קאַנען די לערער אויסנוצן אין אָנהויב פון צווייטן לערן-יאָר.

מיר מיינען, אַז ס'איז פאַראַן אַ דרינגנדיקע באַדערפניש אין אַ לערנבוך פאַר אַנפאַנגער, וואָס זאָל זיין צוגעפאַסט פאַר דער וועלטלאַכער אידישער שול אין אַמעריקע.

מיר דאַנקען פאַראַוויס די חברים לערער פאַר די ביז איצטיקע און ווייטערדיקע זאַכלאָכע אַנווייזונגן, און וועלן ווייטער באַמיען אויסבעסערן די חסרונות אין די קומענדיקע אויפלאַגעס.

אַ האַרציקן דאַנק קומט די חברים לערער פון די אַרבעטער רינג שולן און שלום עליכם פּאָלקס אינסטיטוט, און דער פאַרוואַלטונג פון „קינדער זשורנאַל“ פאַר זייערע פּריונטלאַכע עזות אין הילף.

ד י מ ח ב ר י ס

אִיִּנְהַאֲלֵט

זייט

3		א. מ.
4		ל. ע.
5		א. ש.
7-6		ר. פ.
8-7		ס. ט.
9-8		נ. י. — א ניסעלע
10		א. י.
12-11		ן. — א באָן
13-12		כ. ד. — אײך מאַך שיך
15-14		ו. — סעמעלע שוסטער
15		א. — סעמעלע און איטעלע
17-16		ב. ה. — האם, האם, הינטעלע
19-18		ג. יי. — גיי, גיי, גיטעלע
19		פליט א פייגעלע
21-20		ז. — זומט א פליג
22-21		ד. — דין... דין... דין
23		אינדעלע מינדעלע
24		יי. — א מייזעלע
27-26-25		ק. זי. — א הויז מיט א קוימען
29-28		ב. — א ביכעלע פאר בערעלען
30		בעני דער מייסטער
31		קוקאריקו האָן. ליד, נחום י.
33-32		פ. — פערעלע
34		האָפּ, האָפּ, האָפּ. ליד, רויזנבלאַט
37		ה. — פערעלע אף דער פארם
38		וו. — א וויגליד
39		דער וואָלף
		וואו. — וואו וואוינט מייזעלע-גרייזעלע?
41-40		לויט אפאנאסיעוו. אידיש, י. קאמינסקי

43-42.....	אוי. איי. — שטערן פאלן
43.....	די מומע זעלדע. ליד, קאפילאָווויץ
44.....	צ. — ציפֿצאָפּ עמעל. פּאָלקס־ליד
44.....	צום פּרילינג. ליד, ראָזענבוים
46-45.....	אינגעלע־צינגעלע מאַרגאַלין
50-49-48-47.....	פיר צייטן פון יאָר. ליד, שיפּריס
52-51.....	פיר מאָל. פון די לעבעדיקע קלאַנגען
53-52.....	בלומע בלוי אייגעלע. כאַווער־פּאַווער
54.....	א רעגנר. ליד, גאַרעליק
56-55.....	ז. — א ציגעלע פאַר צוויי גילדן. ליד, י. ל. פּרץ
56.....	די קאץ אין מאַרק. ליד, נחום י.
58-57.....	די קאץ און דער אָדלער
59.....	טש. — אויף דעם הויכן באַרג. פּאָלקס־ליד
60.....	דער לינגער
60.....	דער ערשטער שניי. ליד, סענאַפּאָוויטש
62-61.....	דאָס שניי מענטשעלע. פון מיין בוך
63.....	אויפֿן גליטש. ליד, גיטליץ
64.....	זש. — צוויי זשאַבעס. ליד, נחום י.
66-65.....	הירושענע קאשע. א פּאָלקס־מעשה
68-67.....	יע. יאָ. יאָ. — דער יענער. ליד, י. ל. פּרץ
71-70-69.....	ליו. ליאָ. — מיין ליוסי. ליד, קוויטקאָ
	גערגעלע האָן און הינטעלע האַווקאַן
76-75-74-73-72.....	לויט אַפּאַנאַסיעוו. אידיש, י. קאַמינסקי
76.....	דער רויטער האָן. ליד, קיפּינס
81-80-79-78-77.....	שרהלע מיטן רויטן היטעלע. באַאַרבעט פון גיטליץ
	דאָס גאַלדענע קייקעלע. לויט בערגלסאָן
86-85-84-83-82.....	באַאַרבעט פון גיטליץ
89-88-87.....	דער רעטאַך. פון רוסיש, באַאַרבעט פון סידעלקאָווסקי

ב. אסטראָווסקי

ש. הורוויץ

אידיש פאר אַנפאַנגער

„ב“

שיין אילוסטרירט

פון

נ. קאַזלאָווסקי

דריטע אויסגעבעסערטע אויפלאגע

פאר שולן — — 50 סענט

ב. אמטראָווסקי

ש. הורוויץ

איריש

כרעסטאמאטיע

פארן דריטן און פערטן לערן יאר

צווייטע אויסגעבעסערטע אויפלאגע

192 זייטן מיט בילדער און אילוסטראציעס

שיין געבונדן

פאר שולן — — 75 סענט

צו באקומען ביי מ. נ. מייזל

424 גרענד סטריט

ניו יארק.

